

sňal-li soudní zřízenec podle poukazu před prohlášením rozsudku tabulku, oznamující obecenstvu, že veřejnost je vyloučena, a byli-li při prohlášení rozsudku přítomni posluchači, vstoupivší před tímto prohlášením.

(Rozh. ze dne 30. března 1931, Zm II 162/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského jako porotního soudu v Olomouci ze dne 13. února 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle §§ 127, 132 III a 98 b) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost dovolává se důvodu zmatečnosti čís. 4 § 344 tr. ř., je však zřejmě bezdůvodná. Lze připustiti, že, kdyby byla veřejnost hlavního přelíčení zůstala vyloučena i při vyhlašování rozsudku, bylo by to zmatkem čís. 4 § 344 tr. ř. pro porušení poslední věty § 231 (340) tr. ř. (sb. n. s. č. 2471), který by arci, ano nejde o zmatečnost absolutní, mohl vésti ke zrušení rozsudku jen za předpokladů posledního odstavce § 344 tr. ř., jichž jsoucnost však zmateční stížnost netvrdí, tím méně pak doličuje. Než v souzeném případě nebyl zákon v citovaném ustanovení vůbec porušen; neboť podle zprávy, kterou si zrušovací soud po rozumu § 6 novely ku tr. ř. vyžádal od krajského soudu, byla soudním zřízencem podle dané mu instrukce tabulka, oznamující obecenstvu, že veřejnost je vyloučena, snata se dveří před prohlášením rozsudku a byli při prohlášení rozsudku přítomni posluchači, kteří vstoupili do jednací síně před tímto prohlášením. Nezáleží proto na tom, že předseda po neveřejně provedeném přelíčení neprohlásil, že další jednání je znovu veřejné, nanejvýš, an to zákon výslovně nepředepisuje (§§ 231, 268, 340, 458 tr. ř.) a zákonu bylo vyhověno i oním opatřením.

Čís. 4126.

O návrhu na opravu protokolu o hlavním přelíčení rozhoduje senát, nikoliv předseda porotního soudu.

(Rozh. ze dne 30. března 1931, Zm II 91/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vrátil spisy krajskému soudu v Uherském Hradišti s tímto příkazem:

Podle spisů není o tom pochybností, že o návrhu obžalovaného na opravu protokolu o hlavním přelíčení rozhodl předseda porotního soudu, ač rozhodnouti o takovém návrhu přísluší sborovému soudu (viz Storch: Řízení trestní, díl II, str. 286). Krajskému soudu se proto ukládá, by bylo o onom návrhu dodatečně rozhodnuto příslušným senátem po slyšení veřejného obžalobce, by usnesení takto učiněné bylo stranám doručeno, a to obhájci obžalovaného, bude-li návrh zamítnut, s poučením, že proti usnesení může podati dohlédací stížnost podle § 15 tr. ř.

v soudcovské lhůtě zároveň mu stanovené, a by, nebude-li podána dohlédací stížnost, ihned, pakli ano, po vyřízení dohlédací stížnosti spisy znovu předložil.

Čís. 4127.

Pojem »svěření« ve smyslu §§ 181, 183 tr. zák.; rozhoduje podstata skutečných a právních vztahů pachatele k věci, aniž záleží na tom, zda byly vztahy ty zjednány k podnětu pachatelovu či bez něho.

Podáním zásilky poštovnímu úřadu propůjčuje odesílatel poštovnímu podniku a tím i všem zřízcům pošty, kteří s ní přijdou ve styk, přímo nebo nepřímo skutečnou disposiční moc nad zásilkou v důvěře, že ji dopraví na místo určení a vydají ji tam (při zatížení dobírkou po jejím přijetí) určenému příjemci, není-li to však možné, vrátí ji odesílateli.

(Rozh. ze dne 31. března 1931, Zm I 647/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 23. května 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry v úřadě podle § 181 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Po stránce hmotněprávní namítá stížnost, že skutková podstata zločinu zpronevěry, jímž byl obžalovaný uznán vinným, není dána; zpronevěry se dopouští, kdo statek jemu svěřený za sebou zadržuje nebo si přivlastňuje; musel mu tedy býti statek někým svěřen; podle rozsudečných zjištění však obžalovaný sám věci objednal a nelze proto mluvit o jich svěření a o zadržení a přivlastnění sobě těchto svěřených věcí. Smysl námitky blíže nerozvedené není jasný. Má-li býti známka svěření popřena jen z důvodu, že obžalovaný zavdal objednávkami podnět k vývinu událostí, za nichž došlo k souzeným činům, jest námitka zřejmě pochybená; pojem »svěření« předpokládá podle stálé judikatury zrušovacího soudu (srovnej obzvláště nález čis. 2477 sb. n. s.) jen, že byla pachateli osobou oprávněnou k určité věci přímo nebo nepřímo propůjčena skutečná disposiční moc nad věcí tou v důvěře, že s ní naloží ve smyslu oprávněného; rozhodná je tudíž podstata faktických a právních vztahů pachatele k věci, aniž záleží na tom, zda vztahy ty byly zjednány k podnětu pachatelovu či bez něho. Pravděpodobně jest však smyslem námitky, že zásilky, souzenými činy dotčené, byly splněním kupních smluv, ke kterým došlo přijetím a vyřízením objednávek obžalovaného, takže odesílatelé odevzdali prostřednictvím pošty objednateli objednané věci do skutečné disposiční moci nikoliv v důvěře (se závazkem), že s nimi naloží určitým způsobem ve smyslu odesílatelů, nýbrž bez jakéhokoliv omezení v nakládání s nimi jen v důvěře, že jim budou kupní ceny zaplacený. Je-li námitka myšlena tak, není provedena po zákonu, jsouc vybudována na jedině, arciž rozsudkem zjištěné skutečnosti, že předměty, jež obžalovaný zadržel a si přivlastnil, byly jím objednány, avšak opomíjí další, pro znak svěření závažné skutečnosti, rovněž rozsudkem